

نجات غریق رشته ورزشی است که حیات آن به استخرها وابسته است و معمولا ناجیان غریق در استخرهای مختلف مشغول به کار می‌شوند و علاوه بر نجات غریق، با آموزش شنا از منظر اقتصادی خود را تأمین می‌کنند. تعطیلی استخرهای شنا به دلیل کرونا و بخصوص در شهرهای دورافتاده به این قشر لطمه شدیدی وارد کرده.

صادق پاکدامن ورزشکار برازجانی که در ۲۵ سالگی به عضویت تیم ملی نجات غریق درآمد و در مسابقات جهانی آدلاید مدال طلای این رشته را بر گردن آویخت، اکنون برای گذران زندگی فلافل فروشی می‌کند. این ورزشکار جوان برازجانی با چندین مقام قهرمانی کشور و مدال طلای جهانی، در این باره می‌گوید: «برای تأمین هزینه‌های زندگی و نیز اردوهای اعزامی ناگزیر هستم که کار کنم و به دلیل نبود شغل مناسب مجبور شدم فلافل فروشی و مخارج زندگی خود را از این طریق تأمین کنم.»

حدیثه احمدی از گلیم‌بافی تا دوومیدانی

سال گذشته کاروان ورزش کارگری ایران راهی رقابت‌های جهانی اسپانیا شد تا در این رقابت‌ها شرکت کند. در جمع ورزشکاران اعزامی یک ستاره نامتعارف حضور داشت. دختر جوانی که گلیم‌بافی می‌کرد و البته دهنده بود. حدیثه از دوران نوجوانی کنار مادر گلیم‌بافی کرد و به موازات آن ورزش را نیز پی گرفت و در رشته‌های تخصصی پرش سه گام و پرش طول ایران در زادگاهش اردبیل به اندازه‌ای درخشید و چهره شد که توانست عضو تیم ملی کارگران شود.

احمدی در سال ۹۴-۹۵ در لیگ دوومیدانی نوجوانان، جوانان و سال ۹۷ هم در هر سه لیگ شرکت کرد و مقام اول را آورد اما در نهایت مجبور شد استعداد هایش را در کارگاه گلیم‌بافی خرج کند. چون زندگی هزینه داشت.

حدیثه البته آرزوهای طول و درازی دارد و به اندازه‌ای با استعداد هست که بتواند این ورزش را به طور حرفه‌ای پی بگیرد و حتی به تیم ملی فکر کند اما مشکلات معیشتی سبب شده تا او فعلا دوومیدانی را از مسیر ورزش کارگری دنبال کند. سال گذشته و با توجه به رکوردهایی که او ثبت کرده بود، مسئولین فدراسیون دوومیدانی از او دعوت کردند تا در رقابت‌های انتخابی تیم ملی شرکت کرده و شانس خودش را برای ورود به تیم ملی امتحان کند اما در لحظات آخر یک مصدومیت ناگهانی او را از حضور در مسابقات بازداشت. حدیثه احمدی دوست دارد ورزش را به طور حرفه‌ای دنبال کند و اطمینان دارد که می‌تواند با قهرمانان حرفه‌ای ایران رقابت کند اما با توجه به مشکلات معیشتی او مجبور است که بیشتر زمان خود را به گلیم‌بافی مشغول باشد و درآمد این شغل به اندازه‌ای ناچیز است که فرصتی برای هزینه ورزش باقی نمی‌گذارد.

کرونا شرایط را بدتر هم کرده و به اقتصاد این بخش هم لطمه زده و وضعیت برای گلیم‌بافان از جمله حدیثه سخت‌تر شده است. او در این باره می‌گوید: «درآمد هم به عنوان یک گلیم‌باف خیلی ناچیز است. اگر در ماه بتوانم یک گلیم را بفروشم، نهایتاً ۲۰۰ یا ۳۰۰ هزار تومان دستم را می‌گیرد که یک چیزی هم باید رویش بگذارم و خرج تمرینات و برنامه‌های ورزشی‌ام بکنم. متأسفانه در اردبیل اصلاً امکاناتی برای تمرین ندارم. مربی ندارم. باید از مربیان مرد برنامه بگیرم و خودم به تنهایی تمرین کنم. از مسئولان می‌خواهم که به قشر کارگری توجه بیشتری بکنند.»

علی رحیمی نانوای کاراته‌کا

در تیم اعزامی کاروان ورزشی ایران به اسپانیا ورزشکاران گمنامی حضور داشتند اما در میان همه آنها علی رحیمی با بقیه تفاوت داشت. کاراته‌کای جوانی که با ۱۹ سال سن در مسابقات خوش درخشید و مدال طلای ۶۷ کیلوگرم را به سینه زد. پدیده‌ای که از دوران نوجوانی کاراته کار می‌کند اما مشکلات معیشتی سبب شده تا در زندگی، کار در نانوائی پدرش نسبت به ورزش

زندگی‌مان را تأمین کنم. من و برادر دانشجوییم برای تأمین مخارج زندگی در یکی از میدان‌های دزفول سمبوسه فروشی می‌کنیم. سرمایه‌ای نداشتم، این کار فقط یک دکه می‌خواست و از همین رو مجبور شدم این کار را انجام دهم.»

مرادی ۵ سال پشت سر هم برای ایران مقام کسب کرد اما از طرف تربیت بدنی فقط ۸۰۰ هزار تومان به او پاداش داده شد و شهرداری دزفول هم به او ۵۰۰ هزار تومان داد! خوزستان قطب کشتی فرنگی ایران است و مرادی شاید تنها کشتی‌گیر آزاد مطرح این خطه باشد. دو سال پیش محمد طلایی سرمربی وقت تیم ملی وقتی از شرایط او باخبر شد، مرادی را به تیم ملی دعوت کرد تا تمریناتش را در خانه کشتی و در کنار سایر ملی‌پوشان دوباره از سر بگیرد اما مشکلات معیشتی آنقدر به او فشار آورد که دوباره به همان دکه سمبوسه فروشی بازگشت.

صادق پاکدامن نجات غرقی که فلافل فروشی می‌کند

